

РЕШЕНИЕ

№ 5088

гр. София, 13.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 27.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мая Сукнарова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **7926** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от Държавно предприятие „Управление и стопанисване на язовири“ (ДПУСЯ), подадена чрез упълномощения процесуален представител юрк. Я. К. и поддържана в съдебно заседание от юрк. В. В., срещу предписание, дадено с констативен протокол (КП) № 2-ГЖ-28 от 17.07.2024 г., съставен от инж. Г. Ж. - главен инспектор в Дирекция „Контрол“ на Басейнова дирекция „Д. район“ – [населено място].

С жалбата се твърди липса на материална компетентност на далия предписанието орган, доколкото даването на предписания било в правомощията единствено на директора на Басейнова дирекция. Допълнително се развиват доводи за незаконосъобразност на оспорения акт като постановен при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и неговата цел. Иска се прогласяване на нищожност, а алтернативно - отмяна на оспорения акт. Претендира се и присъждане на разноски. Ответникът – съставителят на КП № 2-ГЖ-28 от 17.07.2024 г. – главен инспектор в Дирекция „Контрол“ на Басейнова дирекция „Д. район“ – [населено място] в представено по делото писмено становище и в открито съдебно заседание чрез пълномощника си юрк. И. С., оспорва жалбата като неоснователна. Моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд - София град, второ отделение, 30-и състав, намира жалбата като подадена от надлежна страна, при наличие на правен интерес, срещу подлежащ на обжалване административен акт и в преклузивния срок по чл.149, ал.1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е и основателна.

След като прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

С решение № 7 от 12.10.2020 г. на Министерски съвет, язовир „О.“, представляващ поземлени имоти с идентификатори 53343.73.82, 15432.470.486, 53343.52.299, 53343.83.97, 53343.6.26, 53343.50.444, 53343.50.445, 53343.50.446, 53343.50.447, 53343.50.448, 53343.52.300 и 53343.52.301 по Кадастрална карта и кадастрални регистри (КККР) на землището на [населено място], [община], област С., е предоставен за управление на Държавно предприятие „Управление и стопанисване на язовири“.

Оспореното предписание, дадено с КП № 2-ГЖ-28/17.07.2024 г. е в резултат от проверка, извършена от инж. Г. Ж. на длъжност главен инспектор в Дирекция „Контрол“ на Басейнова дирекция „Д. район“ – [населено място] по сигнал с вх. № КД-05-76/09.07.2024 г. относно „ Незаконен плаващ бар „Тамариндо“ в яз. О.“. При проверката е установено, че на брега на язовира е закотвено плаващо съоръжение - понтон, с площ от 300 кв.м, изграден от пластмасови бидони и дървена конструкция върху тях, оборудван с 2 бр. химически тоалетни. В деня на проверката барът не работел. Констатирано е, че не се извършва водовземане от язовира. По данни на собственика на съоръжението – П. К. в Морска администрация Б. била стартирана процедура за съгласуване на документацията за изграждане на съоръжението. Не е представено съгласие за ползване за плаващия понтон от ДПУСЯ, както и разрешително за ползване на повърхностен воден обект. С оглед на това с протокола са дадени следните предписания: 1. Да се представи в БДДР договор за съгласие за поставяне на понтона в яз. О.; 2. Да се представи в БДДР входящата документация в Морска администрация Б.; 3. Да не се ползва понтона до издаване на разрешително за ползване на повърхностен воден обект. Доколкото предписанията по т.2 и т.3 са насочени към собственика на водното съоръжение – П. К., същите не са предмет на жалбата. Държавно предприятие „Управление и стопанисване на язовири“ оспорва единствено предписанието по т.1 от констативния протокол, чийто адресат е. Даденият срок на изпълнение на оспореното предписание е 24.07.2024 г.

При тези данни и след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 от АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания по чл.146 от АПК, съдът приема от правна страна следното:

Със заповед № 87 от 01.11.2023 г. директорът на Басейнова дирекция „Д. район“ е оправомощил Г. Ж. Ж. и още 56 служители в дирекцията да съставят констативни протоколи и актове за установяване на административни нарушения по ЗВ, както и да изземват и задържат веществените доказателства, свързани с установяване на нарушението, както и вещите, които подлежат на отнемане в полза на държавата по чл.20 и чл.21 от ЗАНН, да издават предписания по екологичните закони, да осъществяват контрол, да съставят констативни протоколи и АУАН по Закона за опазване на околната среда (ЗООС), Закона за отговорността за предотвратяване и отстраняване на екологични щети (ЗОПОЕЩ) и Закона за морските пространства, вътрешните водни пътища и пристанищата на РБългария (ЗМПВВПРБ).

Съгласно чл.154, ал.3 от Закона за водите (ЗВ), директорът на басейновата дирекция провежда държавната политика за управление на водите на басейново ниво. В чл.155, ал.1 от ЗВ са посочени правомощията на директорите на басейновите дирекции, сред които е и това по т.22 да издава предписания в рамките на компетентностите си по този закон. С посочената разпоредба не се дава възможност за делегиране на тези правомощия. С нормата на чл.155, ал.1, т.22 от ЗВ е въведена възможността само директорът на басейнова дирекция да издава предписания. Според чл.5, ал.7 от Правилника за дейността, организацията на работа и състав на басейновите дирекции, директорът на басейнова дирекция може да делегира със заповед отделни свои правомощия на определено от него длъжностно лице с изключение на тези правомощия, които по закон не подлежат на делегиране. Основно изискване за делегиране на правомощия е законът да допуска делегиране. В случаите, когато законът изрично не регламентира такава възможност, делегирането не може да произведе своето действие, доколкото ще противоречи на изискването да е предвидено в закона. Правомощията, регламентирани в чл.155, ал.1 от ЗВ са предвидени единствено и само за директора на басейнова дирекция, като в нормата липсва възможност тези правомощия да се делегират на определени от него длъжностни лица. За разлика от ал.1, в ал.2 на чл.155 от ЗВ такава възможност е предвидена изрично, като е указано, че директорът на басейнова дирекция или оправомощено от него длъжностно лице участва в областните, общинските или районните съвети по устройство на територията. Съпоставката ал.1 и ал.2 на чл.155 от ЗВ показва, че в ал.1 законодателя е вменил определени правомощия единствено и само на директора на басейнова дирекция, без възможност същите да бъдат делегирани, докато правомощието по ал.2 е възможно да бъде делегирано.

Извод в обратна посока не следва и от разпоредбата на чл.188, ал.1 от ЗВ, с която ответникът обосновава материалната компетентност на издателя на оспореното предписание. Според тази норма, директорът на басейновата дирекция или оправомощени от него длъжностни лица контролират: 1. състоянието и проводимостта на речните легла и на заустващите съоръжения; 2. извършването на дейности в речните легла; 3. състоянието и правилната експлоатация на: а) водоземните съоръжения, съоръженията за използване на повърхностните и подземните води и съоръженията за измерване на водните количества; 4. изпълнението на условията на издадените разрешителни по този закон, с изключение на разрешителните за ползване на воден обект за заустване на отпадъчни води и разрешителните за ползване на воден обект за изземване на наносни отложения от река Д.; 5. количеството и качеството на водите; 6. поддържането на минимално допустимия отток в реките; 7. собствения мониторинг на водите; 9. изпълнението на задълженията за заплащане на таксите по чл.194, ал.1, т.1 - 3; 10. спазването на забраните и ограниченията в границите на санитарно-охранителните зони; 11. изпълнението на програмите от мерки по раздел V; 12. графика за изпълнение на проектите за изграждане на канализационни системи, финансирани с държавни средства; 13. схемата за експлоатация, технически възможните дебити на съоръженията и условията, определени със заповедта за утвърждаване на експлоатационните ресурси на находищата на минерални води, изключителна държавна собственост, предоставени за управление и ползване на общини.

Тезата на ответника, че издаването на предписания е във връзка с осъществяване на контрола по чл.188, ал.1 от ЗВ е несъстоятелна, тъй като в контролните функции може

да стои съставянето на констативни актове, но не и даването на задължителни предписания, които, както вече беше посочено, са в изключителната компетентност на директора на Басейновата дирекция. Правомощието за извършване на контролни проверки и за съставяне на констативни протоколи, съдържащи резултатите от тези проверки, не е равносилно на правомощието да се дават предписания. В първия случай се касае за процес по установяване на факти, най-вече при оглед на конкретни обекти и на документи, съответно описването на тези факти в протокол. Във втория случай става въпрос за издаване на административен акт, тъй като предписанието е именно такъв акт.

Следва да се посочи също, че в констативния протокол липсва позоваване на заповедта за оправомощаване. Липсата на посочване на тази заповед обосновава извод, че констативният акт е изготвен от Г. Ж. в качеството му на главен експерт, а не в качеството му на длъжностно лице, изрично упълномощено да осъществява такива функции.

Като издадено от главен експерт в дирекция „Контрол” на Басейнова дирекция „Д. район”, а не от нейния директор, оспореното предписание се явява издадено от некомпетентен орган. Съгласно правната теория и практика, всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта.

По изложените съображения, съдът следва да прогласи нищожността на оспореното предписание.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдените направените по делото разноси в общ размер на 150 лв., от които 50 лв. за заплатена държавна такса и 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение, определено в съответствие с чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ във вр. с чл.37 от Закона за правната помощ.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, предл. първо от АПК, Административен съд – София град, второ отделение, 30-и състав,

Р Е Ш И:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на предписание, дадено с констативен протокол № 2-ГЖ-28 от 17.07.2024 г., съставен от Г. Ж. - главен инспектор в Дирекция „Контрол” на Басейнова дирекция „Д. район” – [населено място].

ОСЪЖДА Басейнова дирекция „Д. район” – [населено място] да заплати на Държавно предприятие „Управление и стопанисване на язовири“ с ЕИК[ЕИК] сумата от 150 (сто и петдесет) лева разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Съдия: